

Arrest

nr. 214 870 van 9 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 20 september 2012 een eerste asielaanvraag in. Deze procedure werd op 12 november 2012 afgesloten met een weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd op 13 maart 2013 in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest nr. 103 897 van 30 mei 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.2. Op 6 juni 2013 werd aan verzoekster een tweede bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 29 augustus 2017 werd verzoekster in illegaal verblijf aangetroffen en werd haar een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies).

1.4. Op 31 oktober 2017 diende verzoekster in het gesloten centrum een tweede asielaanvraag in. Op 7 november 2017 werd een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis) en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN | ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : W.

voornaam : I.

geboortedatum : 01.01.1985

geboorteplaats : G.

nationaliteit: Pakistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

(…)”

1.5. Op 22 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot niet inoverwegingname van het verzoek om internationale bescherming.

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift voert verzoekster aan dat er samenhang zou zijn met het beroep dat zij indiende tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 29 augustus 2017 (bijlage 13septies) waartegen zij eveneens een annulatieberoep indiende, bij de Raad gekend onder het algemeen rolnummer RvV 210 056. Zij betoogt dat er een zekere samenhang bestaat tussen beide beslissingen.

De Raad dient evenwel op te merken dat het bevel van 29 augustus 2017 het voorwerp was van een procedure tot uiterst dringende noodzakelijkheid, dat werd verworpen bij arrest nr. 191 642 van 6 september 2017 en van een procedure ten gronde, waarbij het bevel op 12 juni 2018 bij arrest nr. 205 183 werd vernietigd. De zaak waarmee verzoekster de gezamenlijke behandeling vraagt, werd hierbij afgesloten, zodat er geen grond meer is om in te gaan op het verzoek om beide zaken samen te behandelen.

In de mate verzoekster nog betoogt dat de thans bestreden beslissing in het Frans dient te worden behandeld, volstaat het vast te stellen dat de thans bestreden beslissing in het Nederlands werd

opgesteld, zodat ingevolge artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de zaak in het Nederlands moet worden behandeld.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekster, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

3.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

3.3. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° [wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, [3 of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België,]3 door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

[1 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

[1 Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na (vijf) maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

(In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.)

3.3.1. De verplichting om in de in artikel 7 van de vreemdelingenwet opgelijste gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, staat er niet aan in de weg dat daarbij nog steeds een tussenkomst van het bestuur noodzakelijk is. De Raad is derhalve bevoegd is om zich over de wettigheid van de beslissing van de Minister uit te spreken (cf. RvS nr. 74.935 van 3 juli 1998).

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een gebonden bevoegdheid uitsluit, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het woord *“moet”* in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Daarnaast bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Verder laat geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel *“moet”* worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 9°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel *“kan”* worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid lijkt uit te sluiten.

In zijn arresten 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld *“que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.”* [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een *“hogere”* norm wordt aangevoerd, doch ook onder meer uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting in het nationale recht vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en

de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is, zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° niet zo ruim als in de overige gevallen, deze in wezen discretionair is (cf. RvS (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009, overwegingen 18-19).

3.3.2. Daarenboven moet erop worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS nr. 207.325 van 13 september 2010). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; , RvS De Vos, nr. 15699 van 5 februari 1973; RvS, *Bussiaux* nr. 17032 van 21 mei 1975). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

Daarbij moet bovendien worden opgemerkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten als dusdanig geen antwoord is op enige verblijfsaanvraag en kan de verwerende partij zich om de redenen hoger uiteengezet onder [3.3.1.] zich ervan onthouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten vereist aldus in elk geval een beoordeling van verzoeksters situatie, onder meer in het licht van de belangen vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat zonder meer en automatisch een nieuw bevel zal moeten worden afgegeven. De verzoekende partij heeft wel degelijk belang bij het verdwijnen van het bestreden bevel uit het rechtsverkeer.

De exceptie dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“VII. Moyen

Moyen unique, pris de :

- *la violation des articles 62, §2 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- *la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, toute décision administrative doit être fondée sur des motifs de droit et de fait qui la précèdent, la provoquent et la justifient ;*
- *la violation du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts en fait, pertinents et admissibles en droit ;*
- *la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales (CEDH) ;*

Première branche

En vertu de l'article 62, §2 de la loi du 15.12.1980, des articles 2 et 3 de la loi du 29.7.1991 et du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle, une obligation de motivation, tant formelle que matérielle, incombe à la partie adverse. La motivation de la décision entreprise se limite à faire référence à la disposition légale sur laquelle elle repose en ajoutant que « [...] en effet, l'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable muni d'un visa valable » (traduction libre – pièce 1).

Une telle motivation ne permet pas à la requérante de comprendre pourquoi un nouvel ordre de quitter le territoire a été pris à son encontre. De plus, la décision entreprise ne permet pas de savoir s'il s'agit d'un ordre de quitter le territoire s'ajoutant à, ou remplaçant l'ordre de quitter le territoire antérieur du 29.8.2017.

La décision entreprise viole manifestement les articles 2 et 3 de la loi du 15.12.1980, l'article 62, §2 de la loi du 15.12.1980, ainsi que le principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle.

Deuxième branche

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, qui transpose l'article 5 de la directive 2008/115, dispose que :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». La partie adverse a connaissance de la relation que la requérante entretient depuis plusieurs années avec Monsieur O. Il ressort du dossier que la partie adverse est en effet informée des démarches de la requérante en vue de se marier, de la cohabitation avec son compagnon,

(ce qui ressort incontestablement de la mention « compagnon » sur le fax du 28.7.2017 de l'administration communale de Charleroi et du « rapport d'interception »), et à tout le moins au moment de l'arrestation. Comme indiqué ci-dessous, la requérante a d'ailleurs été arrêtée devant son compagnon et les trois enfants mineurs de ce dernier. La partie adverse ne peut donc prétendre de ne pas avoir connaissance de l'existence des enfants et de cette vie familiale puisque l'arrestation de la requérante a eu lieu sous les yeux des trois enfants.

De plus, la partie adverse faisait référence à la relation durable de la requérante dans l'ordre de quitter le territoire du 29.8.2017, contre lequel un recours en annulation est pendant devant votre Conseil.

Aucune mention, ni de sa vie familiale avec son compagnon, ni de sa vie familiale avec les enfants de ceux-ci, n'est faite dans la décision entreprise.

La partie adverse, qui ne tient nullement compte de la vie familiale qu'entretient la requérante non seulement avec son compagnon, mais également avec les enfants de ceux-ci, alors qu'elle a incontestablement connaissance de ces éléments, n'a donc nullement tenu compte de la vie familiale et de l'intérêt supérieur de l'enfant, au sens de l'article 74/13 de la loi. Il en découle que la décision entreprise n'est pas valablement motivée et viole manifestement l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980.

Troisième branche

La partie adverse, ayant complètement omis de mentionner la vie familiale de la requérante dans la décision entreprise, n'a nullement examiné si la décision entreprise constitue une ingérence dans cette vie familiale, voire si une telle ingérence est proportionnée en l'espèce. La psychologue qui accompagne la requérante depuis trois ans décrit la situation comme suit :

« Après toutes ces années de précarité et de peur, tant au Pakistan qu'en Belgique, Madame M. J. I. s'est mariée traditionnellement à Bruxelles le 21 avril 2017. Elle a rouverte la stabilité tant souhaitée auprès de son mari. Lors du suivi, j'ai pu apprécier l'apaisement et la joie que le mariage a suscité. Elle a sa place, place comme femme, dans un couple et comme citoyenne hors de la vulnérabilité que la question de caste impose au Pakistan. Après ce mariage religieux, elle m'explique qu'ils ont démarré les démarches administratives pour pouvoir assumer le mariage civil, souhaité par le couple. Un retour forcé au Pakistan où elle ne dispose d'aucun moyen, ni de famille pour vivre, confronte la patiente dans un préjudice grave voir même une décompensation psychique. C'est un enjeu majeur pour la patiente de pouvoir continuer sa vie familiale en Belgique ».

Il ressort de cette attestation que la requérante est particulièrement vulnérable et fragile, ce qui confère une importance toute particulière à la stabilité qu'elle a désormais trouvée auprès de son compagnon. Eu égard à ces circonstances personnelles particulières, la décision entreprise constitue une ingérence disproportionnée dans la vie familiale de la requérante, qui était en voie de se marier puis de pouvoir solliciter et obtenir le regroupement familial. Au moment de la prise de la décision, la partie avait connaissance de cette attestation, étant déposée dans le cadre de la procédure de suspension en extrême urgence et la procédure en annulation contre l'ordre de quitter le territoire du 29.8.2017.

N'ayant nullement tenu compte de ces éléments, la décision entreprise viole les dispositions et principe visés au moyen."

4.2.1. Verzoekster uit in het eerste middelonderdeel kritiek op het feit dat de gegeven motivering een standaardformulering zou zijn. De Raad is evenwel van oordeel dat het feit dat een bepaalde motivering een gestandaardiseerde formule bevat of betrekking heeft op een vaak voorkomend typegeval, op zich niet betekent dat deze motivering niet afdoende zou zijn (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.). De motivering vermeldt de juridische grondslag waarop de bestreden beslissing gesteund is en de feitelijke vaststelling die er aan de basis van ligt, met name dat verzoekster niet over een visum of een vervangend document beschikt zoals vereist door artikel 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist noch deze feitelijke vaststelling, noch de vaststelling dat zij zich dienvolgens bevindt in het geval geviséerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing maakt melding van de correcte feitelijke en juridische motieven waarop ze gesteund is. Gelet op het voorschrift in artikel 7 van de vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde in het in punt 1° bedoelde geval een bevel om het grondgebied te verlaten moet geven, kon met deze motivering worden volstaan. De Raad acht de gegeven motivering *in casu* dan ook afdoende.

4.2.2. In het tweede onderdeel voert verzoekster aan dat ze reeds jaren een relatie heeft met de heer O. Zij voert aan dat verwerende partij op de hoogte is van het feit dat zij samenwonen, samen kinderen hebben en een gezinsleven onderhouden in België. De bestreden beslissing maakt geen melding van dit gezinsleven.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (verder: de terugkeerrichtlijn). Dit artikel bepaalt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Te dezen wordt niet betwist dat het thans bestreden bevel een verwijderingsmaatregel betreft. Er wordt door de verwerende partij ook niet betwist dat verzoekster inderdaad een gezinsleven heeft in België met haar partner en diens drie kinderen. Ze dient dan ook te worden bijgetreden waar zij aanvoert dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Niets laat toe te bepalen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen toepassing vindt wanneer een bijlage 13^{quinqies} wordt afgegeven op grond van artikel 75, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 *iuncto* artikel 52/3, §1, van de vreemdelingenwet.

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij tegen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezinsleven, omdat in het bevel van 29 augustus 2017 hierover uitdrukkelijk werd gemotiveerd. Dit bevel werd evenwel vernietigd door 's Raads arrest nr. 205 183 van 12 juni 2018 en wordt dienvolgens geacht nooit te hebben bestaan. De verwerende partij kan zich dan ook niet langer beroepen op de motivering van het bevel van 29 augustus 2017.

De Raad besloot in het arrest nr. 205 183 bovendien tot een schending van het recht om gehoord te worden en dat het niet horen van verzoekster een beslissende invloed kon hebben op de proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hieruit volgt dat de beoordeling van het gezinsleven in het bevel van 29 augustus 2017, zo er al mee rekening kan worden gehouden, niet naar behoren is geschied.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen verder betoogt dat er *in casu* geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, kwam het haar toe die beoordeling te maken bij het treffen van de beslissing tot verwijdering, zoals artikel 74/13 vereist. De uitgebreide *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen is niet van aard het motiveringsgebrek in de bestreden beslissing te herstellen. Met haar betoog met betrekking tot artikel 8 van het EVRM verzoekt de verwerende partij in wezen de Raad om zelf het gezinsleven ten gronde te beoordelen. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt echter dat deze beoordeling de minister of zijn gemachtigde toekomt, wat *in casu* niet is gebeurd.

Het tweede middelonderdeel is gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT